

Εισήγηση της Κεντρικής Διοίκησης στη Γενική Συνέλευση στις 24.10.2016

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι

Εκ μέρους της Κεντρικής Διοίκησης του Συνδικάτου μας σας καλωσορίζω στη σημερινή μας Γενική Συνέλευση, που έχει σαν θέμα της να επιβεβαιώσουμε την πρωτοπόρα, ταξική γραμμή του, συζητώντας πώς καλύτερα θα δουλέψουμε με το περιεχόμενο που δώσαμε στην ανασύνταξη του κινήματος και στον κλάδο μας.

Θέλουμε από τη σημερινή μας Γενική αυτή Συνέλευση να επιβεβαιώσουμε για ακόμη μια φορά τη συμμετοχή του Συνδικάτου μας στο Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο, σαν ιδρυτικό μέλος, που μαζί με άλλες 248 συνδικαλιστικές οργανώσεις και 2.500 εκλεγμένους συνδικαλιστές το ιδρύσαμε το 1999.

Να εκλέξουμε αντιπροσώπους για την Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του ΠΑΜΕ που θα γίνει 19 και 20 Νοέμβρη στο ΣΕΦ. Πρόκειται για μια ανοιχτή, δημοκρατική, ζωντανή διαδικασία όπου τον λόγο τον έχουν οι εργαζόμενοι αντιπρόσωποι που θα βρεθούν στο στάδιο με απόφαση του σωματείου τους μέσα από συλλογικές διαδικασίες, που θα μεταφέρουν τις αγωνίες, τις ανησυχίες, τον προβληματισμό και τις αποφάσεις που θα πάρουν οι εργάτες στα σωματεία και τους χώρους δουλειάς. Δεν έχει καμιά σχέση με τα συνέδρια της ΓΣΕΕ, ή της Ομοσπονδίας που γίνονται σε πολυτελή ξενοδοχεία, ή μπροστά σε άδειες καρέκλες, συνέδρια εκφυλισμένα, που με τη στήριξη μηχανισμών της κυβέρνησης και της εργοδοσίας καθορίζουν της πλειοψηφίες σε αυτές τις οργανώσεις.

Μέσα σε αυτά τα 17 χρόνια το ΠΑΜΕ καταξιώθηκε στη συνείδηση των εργαζομένων σαν ο ταξικός πόλος που συσπειρώνει συνδικάτα, συνδικαλιστές, συντονιστικές επιτροπές, επιτροπές αγώνα, που παλεύουν συντονισμένα, πανελλαδικά, με όρους μαζικού κινήματος, με πλαίσιο στόχων πάλης που εκφράζει τις ανάγκες των εργαζομένων και συγκρούεται με τους μεγαλοεργοδότες και τη στρατηγική τους, με τη συνολική αντιλαϊκή πολιτική που εφαρμόζει η Ευρωπαϊκή Ένωση και οι κυβερνήσεις της.

Μέσα σε αυτά τα 17 χρόνια το Συνδικάτο ενοποίησε τα σωματεία μαγειρών, σερβιτόρων, ξενοδοχοϋπαλλήλων, μεγάλωσε, ισχυροποιήθηκε, δημιούργησε Παραρτήματα, επιτροπές αγώνα, απέκτησε κύρος μέσα στον κλάδο, στην Αττική αλλά και Πανελλαδικά. Διαμόρφωσε αιτήματα και πλαίσιο πάλης για τον κλάδο που συσπείρωσαν χιλιάδες εργαζόμενους. Συγκρότησε μαζί με άλλα επιχειρησιακά σωματεία το συντονιστικό των σωματείων του κλάδου στην Αττική. Οργάνωσε μεγάλες απεργίες και κινητοποιήσεις κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων, έδωσε σκληρές μάχες για την υπεράσπιση των ΒΑΕ, την εποχή που καταργούσαν το ΤΑΞΥ και φυσικά στο μέτωπο των ΣΣΕ, ιδιαίτερα το 2012 με το σύνθημα «καμιά μείωση».

Όλα αυτά τα χρόνια το Συνδικάτο και το ΠΑΜΕ, δώσαμε πολλές μικρές και μεγάλες σκληρές μάχες με όλες τις μορφές πάλης, για τα δικαιώματα και τις ανάγκες μας, αλλά κι ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και επεμβάσεις. Δείξαμε την έμπρακτη αλληλεγγύη μας σε λαούς άλλων χωρών που εξίσου υποφέρουν.

Το Συνδικάτο και το ΠΑΜΕ καταξιώθηκαν στις συνειδήσεις χιλιάδων εργαζομένων, Ελλήνων και μεταναστών, νέων και γυναικών. Εργαζομένων δηλαδή που γνώρισαν τη δράση και την αλληλεγγύη του ΠΑΜΕ μέσα από τα συνδικάτο, τα σωματεία τους, την σωματειακή επιτροπή στη

ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

δουλειά τους, τις απεργιακές επιτροπές, το συνάδελφο συνδικαλιστή στο ξενοδοχείο, στα επισιτιστικά καταστήματα.

Αντλούμε κουράγιο και είμαστε βέβαιοι για τη γραμμή μας από την αντίδραση που συναντήσαμε από όλες τις μέχρι σήμερα κυβερνήσεις, τη μεγαλοεργοδοσία, τα τσιράκια τους μέσα στο κίνημα. Γιατί αυτά που αναδείξαμε εμείς από την πλευρά των συμφερόντων των εργαζομένων, ήταν αντίθετα με ό,τι πάλευαν όλοι οι άλλοι, που στήριξαν την κερδοφορία των επιχειρηματικών ομίλων, θέλοντας να επιβάλλουν την σιωπή αν όχι τη συναίνεση μας.

Αρκετές φορές δεχτήκαμε επίθεση, προβοκάτσιες, συκοφαντίες, ύπουλα χτυπήματα. Από την συλλογική εργοδοσία πρώτα από όλα, το ΣΕΤΕ και την ΠΟΞ που είχαν και έχουν σε εξέλιξη επεξεργασμένο σχέδιο να χτυπήσουν αυτό το Συνδικάτο. Το δοκίμασαν τον περασμένο Απρίλη που έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους να παρέμβουν στις αρχαιρεσίες μας, να διώξουν τους εργαζόμενους από το Συνδικάτο και την οργανωμένη πάλη, με τρομοκρατία και βρώμικες μεθόδους.

Μας έχουν πει πολλά όσοι ενοχλούμε με τη δράση μας. Όσους συντάσσονται με τα συμφέροντα των αφεντικών. Μας έχουν καταλογίσει περισσότερα κι αυτοί που, ενώ κάνουν τους φίλους, είναι οι χειρότεροι πολέμιοι της γραμμής μας.

Όμως δεν υποκύψαμε, δεν τα διπλώσαμε. Δεν μας έκαναν ποτέ συνομιλητές πίσω από κλειστές πόρτες. Παρά τις αδυναμίες μας, τα λάθη μας, δεν αλλάξαμε ποτέ τη γραμμή μας. Με το παράδειγμά μας μέσα από την πρωτοπόρα δράση συμβάλαμε να μην καταντήσει το κίνημα όπως στις περισσότερες χώρες τις ΕΕ, γραφειοκρατικό και συμβιβασμένο. Δώσαμε πνοή και ζωντάνια στο εργατικό κίνημα, κάναμε προσπάθεια να μπουν στη μάχη περισσότεροι εργαζόμενοι, στηρίξαμε όλες τις κινητοποιήσεις των επιχειρησιακών σωματείων, με κορύφωση τις 26 μέρες στο Νοβοτέλ, 48ωρες στο Σοφιτέλ και στο Ρόγιαλ Ολύμπικ, καθώς και σ' άλλα σωματεία.

Δώσαμε τη μάχη να μην περάσει η λογική του μονόδρομου της βαρβαρότητας που ζούμε. Αναδείξαμε ότι μπορεί να υπάρξει άλλη προοπτική από αυτή που μας προετοιμάζουν, ότι μπορεί να υπάρξει διέξοδος.

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι

Το ΠΑΜΕ συσπειρώσε σε μεγάλα συλλαλητήρια πάνω από 1.000 σωματεία. Το Συνδικάτο μας συσπειρώνει στην Αττική δεκάδες επιχειρησιακά σωματεία και ομάδες στον επισιτισμό. Αυτή είναι αγαπητοί συνάδελφοι η μαγιά μας και γι' αυτό είμαστε περήφανοι.

Αυτή όμως ακριβώς η παρακαταθήκη όλων αυτών των χρόνων μας γεμίζει με επιπλέον ευθύνες και καθήκοντα.

Η περίοδος που διανύουμε είναι κρίσιμη. Οι εξελίξεις μάς βάζουν μπροστά σε νέα καθήκοντα.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ συνεχίζει την αντεργατική επίθεση από εκεί που την άφησαν οι προηγούμενες κυβερνήσεις που έσυραν το χορό των μνημονίων, της πιο σκληρής επίθεσης που δεχθήκαμε τα τελευταία 50 χρόνια. Προσθέτει μάλιστα νέα μέτρα, χειρότερα από τα προηγούμενα, καταργεί δικαιώματα που κατακτήθηκαν με ιδρώτα και αίμα: νέες ανατροπές στα εργασιακά, νέες μειώσεις σε μισθούς και συντάξεις, σε κοινωνικές παροχές. Απελευθερώνει τις ομαδικές απολύσεις. Ετοιμάζει απαγόρευση των απεργιών και περιορισμό της συνδικαλιστικής δράσης.

Προχωρά πιο γρήγορα τις ιδιωτικοποιήσεις, τους πλειστηριασμούς και ο κατάλογος των θυσιών για την ανάκαμψη των κερδών των μονοπωλίων δεν έχει τέλος.

Οι δυνάμεις μας σε κάθε Παράρτημα, σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε σωματείο, σε κάθε επιτροπή αγώνα, αντιλαμβανόμαστε ως καθήκον μας σε αυτές τις δύσκολες για την εργατική τάξη συνθήκες, την ανάγκη **να ανεβάσουμε ποσοτικά και ποιοτικά την ευθύνη μας, ατομική και συλλογική, για την μαζικοποίηση των σωματείων και την οργάνωση της πάλης μας.**

Θέλουμε επικεντρώσουμε στο κύριο που για μας είναι **να δυναμώσει το ταξικό ρεύμα στο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα** με την ένταξη στους αγώνες νέων δυνάμεων, ιδιαίτερα των **νέων και των γυναικών**. Μα και όσους σήμερα βρίσκονται μακριά από το κίνημα και είναι εγκλωβισμένοι σε διάφορες αντιλήψεις που σπέρνει το κυρίαρχο σύστημα, που λόγω και της απειρίας τους κρατιούνται μακριά από την οργανωμένη πάλη.

Και αυτό απαιτεί να αναδειχθούν οι πρωτοπόροι από κάθε χώρο, ως ηγέτες οργάνωσης του αγώνα, γιατί εμείς εμπιστευόμαστε την εργατική τάξη και αναγνωρίζουμε σε αυτήν τον πρωτοπόρο ρόλο της.

Αυτό σημαίνει συνάδελφοι ότι θέλει να βάλουμε τα δυνατά μας, να κάνουμε ακόμη καλύτερη οργανωτική δουλειά, να δώσουμε μεγαλύτερη σημασία στην ενημέρωση και στον εξοπλισμό, να ανεβάσουμε την ικανότητα να κουβεντιάζουμε και να πείθουμε εργαζόμενους με διαφορετικές προσεγγίσεις κι αντιλήψεις ως προς την αναγκαιότητα να οργανωθούν στα σωματεία μας.

Χρειάζεται να γνωρίσουμε καλύτερα τις εξελίξεις και τα προβλήματα του κλάδου, να προσαρμόζουμε καλύτερα τις θέσεις, τα αιτήματα, τα συνθήματα σε κάθε σωματείο, χώρο δουλειάς.

Χρειάζεται να παίρνουμε πρωτοβουλίες, να έχουμε ανυποχώρητη στάση απέναντι στις δυσκολίες, να αναπτύξουμε ικανότητες ώστε να αντιμετωπίζουμε με αποφασιστικότητα τις παγίδες και τα τεχνάσματα της εργοδοσίας και των μηχανισμών της, των κυβερνήσεων της, των κομμάτων της, των παρατάξεων τους στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Δεν μπορεί να καθυστερήσουμε άλλο την προσπάθεια να βελτιωθεί στα επί μέρους ζητήματα, αλλά και συνολικά η λειτουργία του Συνδικάτου. Τα μέλη της Διοίκησης έχουν μεγάλη ευθύνη γι' αυτό. Ο επιτελικός τους ρόλος πρέπει να γίνει καλύτερος γιατί έχουν μπροστά έναν ολόκληρο κλάδο, εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες κι εργάτριες. Με το ζωντάνεμα των Επιτροπών Νέων, Μεταναστών, Γυναικών, την αξιοποίηση πρωτοπόρων συναδέλφων από κάθε χώρο, την ανάληψη πρωτοβουλιών για ζητήματα που καίνε. Με δραστηριότητες και εκδηλώσεις που πρέπει να γίνουν περισσότερες, γιατί ο πολιτισμός, η ψυχαγωγία δεν είναι δευτερεύον ζήτημα για το κίνημα. Με αναβάθμιση της επικοινωνίας μας με τα μέλη μας, την σωστή κι έγκαιρη προπαγάνδα, να πιάνεις δηλαδή άμεσα το κύριο, τις εξελίξεις, να γενικεύεται η πείρα από κάθε ζήτημα που προκύπτει σε χώρους δουλειάς, σε επιχειρησιακά σωματεία, στις ομάδες του επισιτισμού.

Τότε μόνο θα γίνεται κατορθωτό να ανεβαίνει συνολικά η λειτουργία και των επιχειρησιακών σωματείων που είναι κρίσιμο ζήτημα για την οργάνωση του κλάδου, για την ίδια την εξέλιξη των αγώνων.

Γνωρίζουμε καλά ότι τα πράγματα είναι δύσκολα. Ο αντίπαλος έχει κυριαρχήσει για τα καλά και η επίθεσή του δεν πρόκειται να σταματήσει, όσο ο αναγκαίος αμυντικός αγώνας που δώσαμε μέχρι σήμερα δεν περνά στη φάση της αντεπίθεσης. Είναι μια πραγματικότητα ότι το κίνημα δεν φάνηκε προετοιμασμένο για τέτοιου μεγέθους επίθεση. Τα χρόνια της κρίσης αξιοποιήθηκαν από την εργοδοσία για να αλλάξουν εντελώς το τοπίο στις εργασιακές σχέσεις. Το κομβικό σημείο που πρέπει να κατανοηθεί από όλους είναι πως ό,τι ζήσαμε κι ό,τι ζούμε δεν είναι αποτέλεσμα κακής κυβέρνησης που απέτυχε να διαχειριστεί μια κρίση, έστω και τόσο γενικευμένη. Η επίθεση, τα

μνημόνια και τα μέτρα, που ψήφισαν όλες οι κυβερνήσεις ήταν συνειδητή επιλογή τους. Ήρθαν για να υπηρετήσουν την μεγαλοεργοδοσία, που για δεκαετίες πάσχιζε να τα περάσει, είτε επιβάλλοντάς τα, είτε πιέζοντας να νομοθετηθούν, για να αυξηθεί η εκμετάλλευση, να μεγαλώσει η κερδοφορία. Ταυτόχρονα τα μέτρα αυτά υπηρετούσαν και το σκοπό της διάσπασης της εργατικής τάξης. Να βάλουν δηλαδή τον εξτρά απέναντι από το μόνιμο, τον νέο απέναντι στον παλιό κ.ο.κ.

Όσοι ήμασταν μπροστά σε αυτούς τους αγώνες, ξέρουμε καλά πως δίχως αυτούς τα πράγματα θα ήταν χειρότερα. Δυσκολέψαμε, καθυστερήσαμε, αποσπάσαμε ορισμένες κατακτήσεις. Ποια θα ήταν η κατάσταση στα μεγάλα ξενοδοχεία δίχως το Συνδικάτο; Θα υπήρχε άραγε κι αυτή η κουτσουρεμένη συλλογική σύμβαση; Ποια θα ήταν η σύνθεση στους μεγάλους χώρους δουλειάς αν δεν είχαμε αντιπαλέψει απολύσεις, αν δεν τις είχαμε ανακαλέσει με σθεναρή στάση, με κινητοποιήσεις ακόμη και στα σαλόνια των πεντάστερων ξενοδοχείων και των μεγάλων εστιατορίων; Ποια θα ήταν η οργάνωση του κλάδου αν δεν συμβάλλαμε αποφασιστικά να δημιουργηθούν νέα επιχειρησιακά σωματεία, με δράση στα πρότυπα της λειτουργίας του Συνδικάτου μας; Αν δεν συνδημιουργούσαμε με άλλα Συνδικάτα τις Λαϊκές Επιτροπές σε πολλές περιοχές της Αττικής;

Το ζητούμενο όμως σήμερα είναι να αποκτήσουν μεγαλύτερη δυναμική η οργάνωσή μας, οι αγώνες, η ταξική πάλη στον κλάδο και γενικότερα. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο αν πραγματικά βάλλουμε μπροστά αιτήματα, στόχους και γραμμή πάλης με πιο μαχητικό και επιθετικό χαρακτήρα.

Αρκεί άραγε σήμερα να λέμε κάτω τα χέρια από τις κατακτήσεις μας, αν δεν πάμε με τόλμη, σχέδιο να διεκδικήσουμε πίσω ό,τι μας έκλεψαν; Πάρτε για παράδειγμα τη συλλογική σύμβαση. Στα ξενοδοχεία τί να λέμε; καμιά νέα μείωση όταν μας πήραν πάνω από το 40% του εισοδήματός μας από μειώσεις, φόρους, ΕΝΦΙΑ, ακρίβεια, ανατιμήσεις στα βασικά ήδη κατανάλωσης; Στον επισιτισμό, στα ζαχαροπλαστεία τί να πούμε; να αρκεστούμε στην απόφαση του ΟΜΕΔ που δίνει μια αύξηση 3 ευρώ την ημέρα, όταν μας πήγαν σε μια νύχτα από τα 900 στα 586 ευρώ;

Τί να λέμε για τις αλλαγές στα συνταξιοδοτικά; να μην μας πάνε στα 70, όταν ήδη από τα 40 είμαστε στα αζήτητα; Τί να διεκδικούμε για τα εργασιακά μας δικαιώματα; να μην πειράξουν τους ελάχιστους με μόνιμη και σταθερή δουλειά όταν οι ελαστικές σχέσεις είναι οι πλειοψηφία σε όλους τους χώρους;

Δεν μπορούμε να κάνουμε ότι δεν βλέπουμε, ούτε να παλεύουμε μόνο για να μην έρθουν τα χειρότερα. Θέλει τώρα να τραβήξουμε μπρος, στοχεύοντας καλά στην αιτία των προβλημάτων μας, που δεν είναι άλλη από αυτό το σάπιο για την εργατική τάξη σύστημα που πια δεν έχει να δώσει τίποτε άλλο στις οικογένειές μας. Ούτε καν μια πρόσκαιρη βελτίωση, μισή ανάσα. Ο τουρισμός πάει από το ένα ρεκόρ στο άλλο, τα κέρδη ζαλίζουν ακόμη και ταμιά τράπεζας που σε όλη του τη ζωή μετρά λεφτά. Κι η ζωή μας γίνεται χειρότερη, όλο και λιγότερο μέρος από τον πλούτο που παράγουμε φθάνει στις τσέπες μας, ή σε παροχές αναγκαίες για να επιβιώσουμε.

Πότε και πώς θα έρθουν τα καλύτερα για μας τους εργαζόμενους; Αυτό πρέπει να απαντηθεί.

Εμείς πιστεύουμε ότι τέτοιες μέρες θα έρθουν μόνο όταν οι αγώνες μας γίνουν επιθετικοί. Όταν θα δείχνουν και θα ανοίγουν την προοπτική ουσιαστικών και ριζικών λύσεων, ώστε μέσα από κάθε βήμα αγώνα να συνειδητοποιείται η ανάγκη της απαλλαγής μας από την καπιταλιστική

ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

εκμετάλλευση. Ένα τέτοιο αποφασισμένο κίνημα σε συμμαχία με τη φτωχή αγροτιά και τους αυτοαπασχολούμενους, όχι μόνο μπορεί να πάρει πίσω τη ζωή που μας έκλεψαν, αλλά να πετάξει από πάνω μας τους εκμεταλλευτές μας. Να γίνουμε επιτέλους εμείς οι κυρίαρχοι του πλούτου που παράγουμε.

Είμαστε συνάδελφοι υποχρεωμένοι να τραβήξουμε μπρος, όσο κι αν αυτό φαντάζει για ορισμένους αδύνατο. Δύσκολο πάντα ήταν και θα είναι.

Αλλά θα γίνεται όλο και πιο εύκολο αν για όλα αυτά συζητάμε σε κάθε χώρο δουλειάς, αντί να αποδεχόμαστε τη μοιρολατρία και τη μιζέρια. Αν αντί να αναπαράγουμε το «τίποτε δεν γίνεται», συζητάμε οργανωμένα στα Σωματεία, στους τόπους δουλειάς, στις γειτονιές όχι μόνο τις συνέπειες των αντεργατικών μέτρων, αλλά και την αιτία που τα γεννά.

Χρειάζεται επίσης να εκφράζεται καθημερινά, με κάθε δυνατή μορφή, η καταδίκη των μέτρων, από όλο και περισσότερους, να εκφράζεται με μαζικές διαμαρτυρίες, να συντονίζονται τα σωματεία και να προετοιμαζόμαστε για κορύφωση με απεργιακό αγώνα στις 24 Νοέμβρη, σε συντονισμό με τους εργαζόμενους στο δημόσιο.

Για όλα αυτά πρέπει να πάρει η κάθε συνδικαλιστική οργάνωση την ευθύνη της, ο κάθε συνδικαλιστής να έχει τη δική του συμβολή στην ανάπτυξη τέτοιων αγώνων, έχοντα τα μάτια μας ανοιχτά στις ενέργειες εκείνων των δυνάμεων που θέλουν να τους ευτελίσουν, να τους αποδυναμώσουν, να τους μετατρέψουν σε ακίνδυνα πυροτεχνήματα.

Με πρώτο και καλύτερο τον ίδιο το ΣΥΡΙΖΑ, την κυβέρνηση του, που έχει επιστημονικά επεξεργασμένη πολιτική εξαπάτησης. Δείτε, τη μια μας λέει ότι τα δύσκολα πέρασαν, να κάνουμε υπομονή γιατί έρχονται καλύτερες μέρες, κι από την άλλη στο συνέδριό του πριν λίγες μέρες μας παρουσίασε τα παλιά και νέα μέτρα ως μονόδρομο, ξαναβγάζοντας στο προσκήνιο τον μπαμπούλα της δεξιάς. Σκοπός του να σπείρει επιπλέον σύγχυση ως προς τις αιτίες και τους υπευθύνους της κακής μας δήθεν μοίρας, να αποσπάσει από τους εργαζόμενους αναμονή, ανοχή και τελικά συμβιβασμό.

Ό,τι δηλαδή έκαναν και οι προηγούμενοι, ομολογουμένως με μικρότερη επιτυχία.

Πόσο, άραγε, σύμμαχος της κυβέρνησης σε αυτήν την προσπάθεια είναι οι δυνάμεις εκείνες που θέλουν να μας πείσουν ότι θα ξεμπερδέψουμε με αυτήν μια κι έξω; Τα ίδια μας έλεγαν πριν ο ΣΥΡΙΖΑ γίνει κυβέρνηση, ποντάροντας στην εναλλαγή, ως βήμα προς τα εμπρός. Είναι βέβαιο ότι αύριο θα βρουν να στηρίζουν ένα νέο ΣΥΡΙΖΑ. Κι εν τω μεταξύ μας πουλάνε ανέξοδο επαναστατισμό με επίκληση σε απεργίες διαρκείας, όταν είναι οι πρώτοι στην απεργοσπασία. Έρχονται στο Συνδικάτο και ζητούν αποδέσμευση από την ΕΕ, όταν στο χώρο που δουλεύουν στηρίζουν με τα μπούνια την μεγαλοεργοδοσία. Και τέλος, όταν δεν μας το παίζουν φίλοι, μας σκυλοβρίζουν, μας λένε ότι περιχαρακωνόμαστε. Ποιοι; αυτοί που στις κλαδικές κινητοποιήσεις με το ζόρι φέρνουν το κορμί τους, ενώ στις γενικές απεργίες τραβιούνται μακριά από τα Συνδικάτα. Μερικοί μάλιστα είναι κατά συνείδηση απεργοσπάστες. Αυτοί που μισούν το ΠΑΜΕ και το ρόλο τους, αντιπαραθέτοντας το τίποτε... Αγνοούν πως ό,τι υπάρχει σήμερα σαν υπολογίσιμη δύναμη είναι αυτά τα σωματεία που έφτιαξαν το ΠΑΜΕ. Φωνάζουν για απεργίες και κινητοποιήσεις κι όταν τους βάλαμε το ζήτημα για την πραγματοποίηση συλλαλητηρίου με άλλα 535 σωματεία ψήφισαν

λευκό!

Άφησα για το τέλος την Ομοσπονδία και τα απομεινάρια της σε κάποια επιχειρησιακά σωματεία. Σε αυτό το σωματείο που σήμερα μας φιλοξενεί έχουν καιρό να πατήσουν το ποδάρι τους. Όταν δεν τους βγήκε η βρομοδουλειά που ετοιμάζαν, γιατί οι εργαζόμενοι δεν έγιναν με τη θέλησή τους θύματα του εργοδότη, εξαφανίστηκαν.

Δεν θα είναι το ίδιο εύκολο παντού, γιατί απλά δεν έχουμε παντού δυνάμεις που να τους αποκαλύπτουν. Κι όσο δεν θα έχουμε τέτοιες δυνάμεις, θα κάνουν ζημιά. Ζημιά σε κάθε χώρο που έχουν την πλειοψηφία, ζημιά και σε ολόκληρο τον κλάδο (παράδειγμα Αστέρας, και με το εφάπαξ). Μη μας κάνει εντύπωση η στάση τους αυτή. Έχουν άλλωστε ξεκαθαρίσει με ποιανού το μέρος είναι από καιρό, από πάντα. Ακολουθούν τη στρατηγική της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ, της ΑΔΕΔΥ, του ΕΚΑ. Έχουν επικυρώσει το μνημόνιο των μνημονίων που είναι η ίδια η ΕΕ και το αντεργατικό οικοδόμημα του 1ου και 2ου και 3ου μνημονίου. Ακολουθούν τη γραμμή της ΓΣΕΕ που έχει αποδεχτεί και συνυπογράψει τα άθλια μεροκάματα των 26 ευρώ μικτά, τους μισθούς των 586 ευρώ και 511 για τους νέους.

Ρωτήστε να σας πούνε τί πιστεύουν για το σήμερα. Η γραμμή τους είναι ότι για όλες τις μεγάλες απώλειες «ότι έγινε, έγινε», γιατί δεν θέλουν να συγκρουστούν τα επιχειρηματικά συμφέροντα. Είναι της λογικής να γίνουν κι άλλες θυσίες για να ενισχυθεί η κερδοφορία των εργοδοτών. Είναι πάγια θέση τους να είναι υπέρ της ανταγωνιστικότητας και της επιχειρηματικότητας, αυτής της ανάπτυξης που έχει κέρδη για τους λίγους και βάσανα για τους πολλούς.

Δίνουμε συνάδελφοι σημασία σε αυτό γιατί αυτή η λογική δοκιμάστηκε όλα τα προηγούμενα χρόνια. Κυριάρχησε στο συνδικαλιστικό κίνημα και είναι η αιτία που σήμερα μετράμε τόσο βαριές θυσίες και απώλειες. Με αυτή τη γραμμή καθόρισαν τη στάση τους σε όλη τη διάρκεια της κρίσης σε όλη την επίθεση που δεχθήκαμε.

Γι' αυτό θέλουν τους εργαζόμενους μακριά από τα σωματεία, ιδιαίτερα τους νέους. Γι' αυτό υπονομεύουν τους αγώνες που οργανώνονται. Ήταν όλα τα χρόνια της κρίσης, ο πιο καλός σύμμαχος της ΕΕ, των κυβερνήσεων, του ΣΕΒ, του ΣΕΤΕ, των ξενοδόχων.

Χωρίς τον προδοτικό τους ρόλο, δεν θα περνούσε με την ίδια ευκολία η επίθεση που δεχθήκαμε. Τις ίδιες ευθύνες έχουν και όσοι συνέβαλαν στην εξαπάτηση των εργαζομένων, αυτοί που συνειδητά καλλιέργησαν αυταπάτες και συγχύσεις, στήριξαν την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ και τις δήθεν κόκκινες γραμμές.

Όσοι, σήμερα είτε θέλουν να μεταμορφώσουν το τέρας που λέγεται ΕΕ σε φιλολαϊκό, είτε βοήθησαν να εξελιχθεί η αυταπάτη ότι μπορεί τέτοιο να γίνει.

Όμως συνάδελφοι, η ίδια η ζωή, η πλούσια πείρα των τελευταίων χρόνων έχει αποδείξει ότι στο πλαίσιο της ΕΕ, της εξουσίας των μονοπωλίων, δεν μπορεί να υπάρξει φιλολαϊκή λύση. Η ΕΕ γίνεται όλο και πιο αντιδραστική κι οι εργαζόμενοι θα περάσουν ακόμη πιο δύσκολα στην Ελλάδα και αλλού. Τα σύννεφα του πολέμου σκεπάζουν όλη την περιοχή για να μοιράσουν οι ιμπεριαλιστές τους δρόμους ενέργειας, τα μερίδια των αγορών, τις πλουτοπαραγωγικές πηγές. Οι εργαζόμενοι πρέπει να αντισταθούμε στα σχέδια τους να μας βάλουν στη σφαγή για τα συμφέροντα των πετρελαιάδων, των εφοπλιστών, των βιομηχάνων, των μεγάλων τουριστικών ομίλων.

Συνάδελφοι

ποτέ δεν ήταν όλα τελειωμένα. Σε όσους είμαστε οργανωμένοι στα σωματεία υπάρχει

ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

προβληματισμός. Υπάρχουν συνδικαλιστές και απλοί εργαζόμενοι που δεν σκύβουν το κεφάλι, έχουν σκέψεις, παρατηρήσεις, αναζητούν τι μπορεί να γίνει.

Σε αυτούς πρέπει να ανοίξουμε πλατύ διάλογο για την κατάσταση και την προοπτική. Αυτό κάνουμε και σήμερα, αυτό πρέπει να κάνουμε παντού, με στόχο να πάμε στη Συνδιάσκεψη του ΠΑΜΕ δίνοντας ώθηση στην πάλη μας με νέες δυνάμεις, να την κάνουμε αφετηρία για αλλαγή συσχετισμών. Προϋπόθεση γι' αυτό είναι να γίνει πλατιά δουλειά στο Σωματείο και στον τόπο δουλειάς να συζητηθούν πλατιά με τους εργαζόμενους ο στόχος της Συνδιάσκεψης, ο ρόλος του ΠΑΜΕ, η κατάσταση στο κίνημα και τι πρέπει να αλλάξει.

Να εκλέξουν όσο το δυνατόν περισσότερα σωματεία αντιπροσώπους, να αποτελέσει η Συνδιάσκεψη καθαρό αέρα αλλαγής και ανατροπής απέναντι στη βρομιά και δυσωδία που αναδίνει ο βάλτος του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού.

Μ' αυτές τις κατευθύνσεις και με εφόδια τις αποφάσεις μας και τα συμπεράσματα από τη συλλογική μελέτη της πείρας μας, των εξελίξεων, μπορούμε το επόμενο διάστημα να κάνουμε σοβαρά βήματα στους στόχους που έχουμε θέσει.